

Arrest

nr. 241 105 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Kaboel. Sinds 2003 werkte u als financieel medewerker bij de organisatie Norwegian Church Aid (NCA). Deze organisatie coördineert verschillende humanitaire projecten in de provincies Faryab, Daikundi en Uruzgan. U werkte in het hoofdkantoor in Kaboel maar diende af en toe ter plekke te gaan om informatie over de projecten en de situatie in te winnen.

Op 29 september 2018 werd uw chauffeur ontvoerd door de taliban. Hij werd gefolterd en ondervraagd over u en uw familie. Na twee dagen werd hij vrijgelaten. Wanneer hij dit aan u vertelde heeft u hem ontslagen. U gebruikte sindsdien een taxichauffeur die u vertrouwde en nam steeds een andere route. Op 10 oktober werd u gebeld en bedreigd vanwege uw werk bij NCA. U ging samen met uw gezin bij familie wonen. Na drie dagen keerden jullie terug naar huis. Op 25 oktober kwam de taliban 's avonds aan uw deur. U zag hen door het raam en ontsnapte aan de achterkant van het huis. U vluchtte naar het huis van een vriend. U vertelde hem dat u voor NCA werkte en problemen met de taliban had. Ondertussen had de taliban de deur van uw huis ingebroken en het huis doorzocht. Ze vroegen uw vader waar u was waarop deze zei dat u verdwenen was. Na enkele dagen kwam uw familie naar het huis van uw vriend en samen besloten jullie dat u het land diende te verlaten.

Op 10 november 2018 vertrok u uit Afghanistan. U kwam op 16 december 2018 in België aan en diende op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, een werkbadge, een loonfiche en een brief van NCA ter bevestiging van uw werk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn immers weinig overtuigend. Zo ontstaan er ernstige twijfels bij uw verklaringen over hoe u heeft gehandeld en wat u heeft ondernomen nadat uw problemen met de taliban begonnen. Uw chauffeur werd ontvoerd door de taliban en gefolterd en ondervraagd over u (CGVS, p. 17).

Uit uw verklaringen blijkt dat u na de ontvoering van uw chauffeur nog steeds naar het werk bleef gaan (CGVS, p. 23 en 25). Gevraagd waarom u gewoon naar uw werk bleef gaan – hoewel uw chauffeur net ontvoerd en gefolterd was door de taliban vanwege uw werk – zegt u dat u uw chauffeur maar voor “50 procent” geloofde (CGVS, p. 25). Gevraagd dit uit te leggen verklaart u dat u dacht dat het mogelijk was dat uw chauffeur u wilde chanteren omwille van uw werk en dat hij zou samenwerken met andere mensen dan de taliban (CGVS, p. 25). Aangezien niets uit uw verklaringen hierop wijst, wordt u gevraagd waarom u dacht dat uw chauffeur u wilde chanteren, waarop u antwoordt dat u bezorgd was over hoe hij de informatie over uw werk wist omdat u deze zelf niet had gedeeld. U vraagt zich luidop verder af hoe deze informatie bekend zou zijn geraakt (CGVS, p. 25). Dit verklaart geenszins waarom u zou denken dat uw chauffeur u trachtte te chanteren. Uw verklaringen over de reden waarom u gewoon bleef verder werken nadat uw chauffeur ontvoerd en gefolterd werd door de taliban houden weinig steek.

U wordt vervolgens gevraagd wat uw chauffeur gedaan heeft na zijn ontvoering waarop u louter zegt dat hij u zei dat hij een andere job als chauffeur zou zoeken en dat u hem daarna niet meer gezien heeft (CGVS, p. 23). Gezien uw chauffeur net ontvoerd en gefolterd was omwille van u is dit maar weinig aannemelijk. Gevraagd of hij naar de politie is gegaan zegt u te denken van niet (CGVS, p. 23). Het is opmerkelijk dat u niet weet of hij al dan niet naar de politie is gegaan na zijn ontvoering. U zegt verder dat hij mogelijks bang was van de politie omwille van uw werk bij NCA en daarom geen aangifte heeft gedaan (CGVS, p. 23). Dat uw chauffeur ontvoerd en gefolterd werd door de taliban omwille van uw werk maar dat u dit op geen enkele manier zou hebben opgevolgd met hem is niet geloofwaardig.

Ook zelf zou u niemand hebben ingelicht over deze ontvoering, noch over de latere dreigtelefoon en de inval in uw huis (CGVS, p. 20). U verklaart dat dit gevoelig ligt omdat mensen zich zouden kunnen

afvragen of u misschien bekeerd zou zijn (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd of u daadwerkelijk niemand heeft ingelicht over uw problemen, behalve de vriend naar wiens huis u was gevlucht nadat de taliban bij u thuis binnenvielen, zegt u van niet (CGVS, p. 20). Dat u niemand, zelfs de politie niet, zou hebben ingelicht over de ontvoering van uw chauffeur, of de andere incidenten sindsdien, louter omdat u bang was dat men zou kunnen denken dat u bekeerd zou zijn is niet geloofwaardig.

U wordt vervolgens gevraagd waarom u niemand op uw werk heeft ingelicht – gezien de taliban werknemers van NCA als doelwit hebben gekozen – waarop u zegt dat de taliban overal invloed heeft en dat men niemand kan vertrouwen (CGVS, p. 21). Dit houdt geen steek als verklaring waarom u niemand op uw werk gewaarschuwd heeft dat de taliban deze organisatie blijkbaar als doelwit heeft gekozen. Nogmaals gevraagd waarom u het management – waar ook buitenlanders in zaten – niet wilde waarschuwen zegt u dat u zich concentreerde op hoe u kon weggeraken en dat de organisatie niets kon doen voor u (CGVS, p. 13 en 21). Deze verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Gevraagd of andere mensen van NCA eveneens problemen met de taliban kenden blijkt u dit niet te weten (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u zich niet heeft geïnformeerd over collega's die misschien ook net als u problemen kenden met de taliban, zegt u dat niemand dergelijke informatie deelt vanwege de gevoeligheid. Bovendien stelt u dat het beleid zou zijn geweest van de organisatie om geen persoonlijke informatie te delen (CGVS, p. 21). Aangezien het gaat om informatie die een directe impact heeft op de werknemers en de organisatie is het niet geloofwaardig dat dergelijke informatie niet zou gedeeld worden, laat staan dat dergelijke info niet gedeeld zou mogen worden.

U wordt verder gevraagd wat u ondernomen heeft na het dreigtelefoontje om voor uw veiligheid en die van uw familie te zorgen, waarop u zegt dat u voor een tijd niet ging werken en dat jullie drie dagen bij familie hebben verbleven (CGVS, p. 24). Gevraagd waarom u terugkeerde naar huis na drie dagen zegt u dat het moeilijk was om met acht personen bij familie te verblijven en dat jullie dachten “dat binnen deze drie dagen, als iets gebeurt, zal het wel gebeuren” (CGVS, p. 24). Dat jullie na drie dagen terugkeerden omdat, als er iets zou gebeuren, dit wel binnen die drie dagen zou gebeuren, is weinig aannemelijk.

Er zaten twee weken tussen het telefoontje en de inval van de taliban (CGVS, p. 24). Gevraagd hoe uw dagen er in deze periode uitzagen en te beschrijven wat u deed zegt u dat u bezorgd was maar dat u niet verwachtte dat u zou worden aangevallen in uw huis (CGVS, p. 24). Gezien de taliban uw chauffeur had ontvoerd en gefolterd – u geloofde zijn verhaal wel nadat u het dreigtelefoontje kreeg – is het vreemd dat u toch niet verwachtte dat er u iets zou overkomen bij u thuis. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u een telefoontje kreeg, dat ze u waarschuwd, dat u stopte met uw werk en dat ze daarom niet naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 24). Dit is niet geloofwaardig, gezien u eerder het telefoontje beschreef waaruit bleek dat de taliban u slechts zouden vergeven indien u zich zou aangeven bij hen, waarop u het telefoontje beëindigde omdat u wist dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 18).

Het is ook opmerkelijk dat uit uw verklaringen blijkt dat de taliban niemand van uw familie meer hebben benaderd om u te zoeken na hun inval in uw huis, waarna u was gevlucht (CGVS, p. 18 en 19). Ook na uw vertrek is er niets meer gebeurd (CGVS, p. 4). U zegt hierop dat u uw telefoonnummer had veranderd en uw auto niet meer gebruikte (CGVS, p. 19). Dit is weinig overtuigend. Gevraagd hoe het komt dat zij niet meer naar uw huis zijn gekomen zegt u dat zij spionnen hebben en dat zij zagen dat u er niet meer was. U zegt vervolgens wel dat het wel gebeurt dat de taliban de familie onder druk zet, maar dat ze dat in uw geval nog niet gedaan hebben (CGVS, p. 19). U wordt dan gevraagd waarom de taliban niet meer naar uw huis zouden zijn gekomen om uw familie onder druk te zetten om te achterhalen waar u bent, waarop u zegt dat uw vader tijdens de inval hen had gezegd niet te weten waar u was en dat u verder niet weet waarom ze niet meer kwamen (CGVS, p. 19). U voegt vervolgens toe dat uw vader oud was en dat er nog een vrouw en een kleine zoon was, en dat ze tot op bepaalde hoogte ouderen en vrouwen nog respecteren. U vervolgt dan dat de taliban misschien bang was dat u naar de politie was gegaan en dat ze gearresteerd zouden worden (CGVS, p. 19). Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat, indien de taliban u werkelijk naar het leven staat, zij uit respect en uit angst niet meer pogingen hebben ondernomen om te achterhalen waar uw bent. Gelet op het feit dat u niet naar de politie stapte toen ze uw chauffeur ontvoerden en folterden om informatie over u te vergaren, is het bovendien vreemd dat ze ditmaal wel zouden vrezen dat u naar de politie zou gaan (zie supra).

Gevraagd wat uw familie deed na de inval van de taliban zegt u dat ze gewoon thuis bleven (CGVS, p. 19 en 20). U wordt gevraagd waarom uw familie niet tijdelijk ergens anders ging wonen uit vrees dat de

taliban zouden terugkomen waarop u zegt dat die vrees er wel was maar dat u denk dat de taliban slechts een bevel hadden om enkel u te vermoorden omdat ze anders heel uw familie bij de inval al hadden gedood (CGVS, p. 20). U wordt hier nog enkele keren naar gevraagd maar u komt niet verder dan dat het gevaarlijker is om op straat opgepakt te worden (CGVS, p. 20). Ook dit zijn geenszins overtuigende verklaringen voor het feit dat uw familie gewoon thuis is blijven wonen.

Er dient nog opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België een bewijs heeft gevraagd aan uw werkgever in Noorwegen waarop deze een brief stuurde met een bevestiging van uw werk bij NCA. Er staat op dat u in mei 2003 in dienst bent getreden en in oktober 2018 bent gestopt na afloop van uw contract. Het is opvallend dat er louter wordt vermeld dat u bent gestopt na afloop van uw contract en dat er niets wordt vermeld over de reden die u aanhaalt, namelijk dat u werd bedreigd door de taliban en vervolgens het land heeft moeten verlaten. Gevraagd waarom er niets vermeld staat in deze brief over uw problemen geeft u een incoherente uitleg. U zegt dat u met deze persoon – de schrijfster van de brief – sprak en zei dat u niet vanwege dit probleem kwam en dat zij dan begreep dat u dit probleem had. Omdat u afwezig was op uw werk in oktober zouden ze uw contract hebben stopgezet (CGVS, p. 22). U wordt erop gewezen dat u dit document aanvraagt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en dat het dan vreemd is dat er niets vermeld wordt over uw problemen waarop u zegt niet te weten tot op welke hoogte NCA persoonlijke informatie mag delen (CGVS, p. 22). U wordt erop gewezen dat u zelf het document aanvraagt waarop u zegt dat u het document niet alleen aanvroeg voor uw verzoek om internationale bescherming maar ook voor andere doeleinden (CGVS, p. 22). U wordt vervolgens gevraagd waarom u niet vroeg om een document dat uw problemen met de taliban bevestigde waarop u zegt dat u niet wist dat dit nodig was (CGVS, p. 22). Gezien u klaarblijkelijk wist dat u bewijzen nodig had – u vroeg immers een brief aan uw werkgever – is dit niet aannemelijk. U gaat verder door te zeggen dat u ook niet kon garanderen dat zij daadwerkelijk dergelijke informatie zouden mogen vrijgeven (CGVS, p. 22). Niet alleen is dit geen verklaring voor het feit dat u zelf niet gevraagd heeft om een bewijs van uw problemen, het is eveneens niet geloofwaardig dat u zou gedacht hebben dat zij dergelijke informatie op uw vraag niet in een brief zouden mogen zetten.

Wat betreft uw werk voor het NCA dient gezegd dat u reeds sinds 2003 voor deze werkgever werkt. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van dit werk reeds voor september 2018 persoonlijke problemen had. U brengt ook geen elementen of informatie aan waaruit zou blijken dat werknemers van deze organisatie louter omwille van hun werk problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan. U vermeldt dat een lokale mediazender in 2010 het gerucht startte dat NCA mensen trachtte te bekeren waarna de overheid jullie activiteiten schorste en een onderzoek liet uitvoeren. Na dit onderzoek werd besloten dat NCA geen bekeringsactiviteiten had en dat zij hun werk mochten verderzetten (CGVS, p. 16). U legt hier geen bewijs van neer waardoor dit dan ook een loutere bewering blijft. Hoe dan ook, heeft u nog acht jaar gewerkt voor NCA. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg van deze gebeurtenis problemen heeft ondervonden met burgers, de autoriteiten of de taliban. Uw voormalige werkzaamheden voor NCA zijn onvoldoende om louter op zich een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, uw werkbade en uw loonfiche hebben betrekking op uw identiteit en uw werkzaamheden voor het NCA, welke hier niet onmiddellijk worden betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt

worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiietische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiietische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn immers weinig overtuigend. Zo ontstaan er ernstige twijfels bij uw verklaringen over hoe u heeft gehandeld en wat u heeft ondernomen nadat uw problemen met de taliban begonnen. Uw chauffeur werd ontvoerd door de taliban en gefolterd en ondervraagd over u (CGVS, p. 17).

Uit uw verklaringen blijkt dat u na de ontvoering van uw chauffeur nog steeds naar het werk bleef gaan (CGVS, p. 23 en 25). Gevraagd waarom u gewoon naar uw werk bleef gaan – hoewel uw chauffeur net ontvoerd en gefolterd was door de taliban vanwege uw werk – zegt u dat u uw chauffeur maar voor “50 procent” geloofde (CGVS, p. 25). Gevraagd dit uit te leggen verklaart u dat u dacht dat het mogelijk was dat uw chauffeur u wilde chanteren omwille van uw werk en dat hij zou samenwerken met andere mensen dan de taliban (CGVS, p. 25). Aangezien niets uit uw verklaringen hierop wijst, wordt u gevraagd waarom u dacht dat uw chauffeur u wilde chanteren, waarop u antwoordt dat u bezorgd was over hoe hij de informatie over uw werk wist omdat u deze zelf niet had gedeeld. U vraagt zich luidop verder af hoe deze informatie bekend zou zijn geraakt (CGVS, p. 25). Dit verklaart geenszins waarom u zou denken dat uw chauffeur u trachtte te chanteren. Uw verklaringen over de reden waarom u gewoon bleef verder werken nadat uw chauffeur ontvoerd en gefolterd werd door de taliban houden weinig steek.

U wordt vervolgens gevraagd wat uw chauffeur gedaan heeft na zijn ontvoering waarop u louter zegt dat hij u zei dat hij een andere job als chauffeur zou zoeken en dat u hem daarna niet meer gezien heeft (CGVS, p. 23). Gezien uw chauffeur net ontvoerd en gefolterd was omwille van u is dit maar weinig aannemelijk. Gevraagd of hij naar de politie is gegaan zegt u te denken van niet (CGVS, p. 23). Het is

opmerkelijk dat u niet weet of hij al dan niet naar de politie is gegaan na zijn ontvoering. U zegt verder dat hij mogelijks bang was van de politie omwille van uw werk bij NCA en daarom geen aangifte heeft gedaan (CGVS, p. 23). Dat uw chauffeur ontvoerd en gefolterd werd door de taliban omwille van uw werk maar dat u dit op geen enkele manier zou hebben opgevolgd met hem is niet geloofwaardig.

Ook zelf zou u niemand hebben ingelicht over deze ontvoering, noch over de latere dreigtelefoon en de inval in uw huis (CGVS, p. 20). U verklaart dat dit gevoelig ligt omdat mensen zich zouden kunnen afvragen of u misschien bekeerd zou zijn (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd of u daadwerkelijk niemand heeft ingelicht over uw problemen, behalve de vriend naar wiens huis u was gevlucht nadat de taliban bij u thuis binnenvielen, zegt u van niet (CGVS, p. 20). Dat u niemand, zelfs de politie niet, zou hebben ingelicht over de ontvoering van uw chauffeur, of de andere incidenten sindsdien, louter omdat u bang was dat men zou kunnen denken dat u bekeerd zou zijn is niet geloofwaardig.

U wordt vervolgens gevraagd waarom u niemand op uw werk heeft ingelicht – gezien de taliban werknemers van NCA als doelwit hebben gekozen – waarop u zegt dat de taliban overal invloed heeft en dat men niemand kan vertrouwen (CGVS, p. 21). Dit houdt geen steek als verklaring waarom u niemand op uw werk gewaarschuwd heeft dat de taliban deze organisatie blijkbaar als doelwit heeft gekozen. Nogmaals gevraagd waarom u het management – waar ook buitenlanders in zaten – niet wilde waarschuwen zegt u dat u zich concentreerde op hoe u kon weggeraken en dat de organisatie niets kon doen voor u (CGVS, p. 13 en 21). Deze verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Gevraagd of andere mensen van NCA eveneens problemen met de taliban kenden blijkt u dit niet te weten (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u zich niet heeft geïnformeerd over collega's die misschien ook net als u problemen kenden met de taliban, zegt u dat niemand dergelijke informatie deelt vanwege de gevoeligheid. Bovendien stelt u dat het beleid zou zijn geweest van de organisatie om geen persoonlijke informatie te delen (CGVS, p. 21). Aangezien het gaat om informatie die een directe impact heeft op de werknemers en de organisatie is het niet geloofwaardig dat dergelijke informatie niet zou gedeeld worden, laat staan dat dergelijke info niet gedeeld zou mogen worden.

U wordt verder gevraagd wat u ondernomen heeft na het dreigtelefoontje om voor uw veiligheid en die van uw familie te zorgen, waarop u zegt dat u voor een tijd niet ging werken en dat jullie drie dagen bij familie hebben verbleven (CGVS, p. 24). Gevraagd waarom u terugkeerde naar huis na drie dagen zegt u dat het moeilijk was om met acht personen bij familie te verblijven en dat jullie dachten “dat binnen deze drie dagen, als iets gebeurt, zal het wel gebeuren” (CGVS, p. 24). Dat jullie na drie dagen terugkeerden omdat, als er iets zou gebeuren, dit wel binnen die drie dagen zou gebeuren, is weinig aannemelijk.

Er zaten twee weken tussen het telefoontje en de inval van de taliban (CGVS, p. 24). Gevraagd hoe uw dagen er in deze periode uitzagen en te beschrijven wat u deed zegt u dat u bezorgd was maar dat u niet verwachtte dat u zou worden aangevallen in uw huis (CGVS, p. 24). Gezien de taliban uw chauffeur had ontvoerd en gefolterd – u geloofde zijn verhaal wel nadat u het dreigtelefoontje kreeg – is het vreemd dat u toch niet verwachtte dat er u iets zou overkomen bij u thuis. Gevraagd dit te verklaren zegt u dat u een telefoontje kreeg, dat ze u waarschuwen, dat u stopte met uw werk en dat ze daarom niet naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 24). Dit is niet geloofwaardig, gezien u eerder het telefoontje beschreef waaruit bleek dat de taliban u slechts zouden vergeven indien u zich zou aangeven bij hen, waarop u het telefoontje beëindigde omdat u wist dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 18).

Het is ook opmerkelijk dat uit uw verklaringen blijkt dat de taliban niemand van uw familie meer hebben benaderd om u te zoeken na hun inval in uw huis, waarna u was gevlucht (CGVS, p. 18 en 19). Ook na uw vertrek is er niets meer gebeurd (CGVS, p. 4). U zegt hierop dat u uw telefoonnummer had veranderd en uw auto niet meer gebruikte (CGVS, p. 19). Dit is weinig overtuigend. Gevraagd hoe het komt dat zij niet meer naar uw huis zijn gekomen zegt u dat zij spionnen hebben en dat zij zagen dat u er niet meer was. U zegt vervolgens wel dat het wel gebeurt dat de taliban de familie onder druk zet, maar dat ze dat in uw geval nog niet gedaan hebben (CGVS, p. 19). U wordt dan gevraagd waarom de taliban niet meer naar uw huis zouden zijn gekomen om uw familie onder druk te zetten om te achterhalen waar u bent, waarop u zegt dat uw vader tijdens de inval hen had gezegd niet te weten waar u was en dat u verder niet weet waarom ze niet meer kwamen (CGVS, p. 19). U voegt vervolgens toe dat uw vader oud was en dat er nog een vrouw en een kleine zoon was, en dat ze tot op bepaalde hoogte ouderen en vrouwen nog respecteren. U vervolgt dan dat de taliban misschien bang was dat u naar de politie was gegaan en dat ze gearresteerd zouden worden (CGVS, p. 19). Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat, indien de taliban u werkelijk naar het leven staat, zij uit respect en uit

angst niet meer pogingen hebben ondernomen om te achterhalen waar uw bent. Gelet op het feit dat u niet naar de politie stapte toen ze uw chauffeur ontvoerden en folterden om informatie over u te vergaren, is het bovendien vreemd dat ze ditmaal wel zouden vrezen dat u naar de politie zou gaan (zie supra).

Gevraagd wat uw familie deed na de inval van de taliban zegt u dat ze gewoon thuis bleven (CGVS, p. 19 en 20). U wordt gevraagd waarom uw familie niet tijdelijk ergens anders ging wonen uit vrees dat de taliban zouden terugkomen waarop u zegt dat die vrees er wel was maar dat u denk dat de taliban slechts een bevel hadden om enkel u te vermoorden omdat ze anders heel uw familie bij de inval al hadden gedood (CGVS, p. 20). U wordt hier nog enkele keren naar gevraagd maar u komt niet verder dan dat het gevaarlijker is om op straat opgepakt te worden (CGVS, p. 20). Ook dit zijn geenszins overtuigende verklaringen voor het feit dat uw familie gewoon thuis is blijven wonen.

Er dient nog opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België een bewijs heeft gevraagd aan uw werkgever in Noorwegen waarop deze een brief stuurde met een bevestiging van uw werk bij NCA. Er staat op dat u in mei 2003 in dienst bent getreden en in oktober 2018 bent gestopt na afloop van uw contract. Het is opvallend dat er louter wordt vermeld dat u bent gestopt na afloop van uw contract en dat er niets wordt vermeld over de reden die u aanhaalt, namelijk dat u werd bedreigd door de taliban en vervolgens het land heeft moeten verlaten. Gevraagd waarom er niets vermeld staat in deze brief over uw problemen geeft u een incoherente uitleg. U zegt dat u met deze persoon – de schrijfster van de brief – sprak en zei dat u niet vanwege dit probleem kwam en dat zij dan begreep dat u dit probleem had. Omdat u afwezig was op uw werk in oktober zouden ze uw contract hebben stopgezet (CGVS, p. 22). U wordt erop gewezen dat u dit document aanvraagt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en dat het dan vreemd is dat er niets vermeld wordt over uw problemen waarop u zegt niet te weten tot op welke hoogte NCA persoonlijke informatie mag delen (CGVS, p. 22). U wordt erop gewezen dat u zelf het document aanvraagt waarop u zegt dat u het document niet alleen aanvraagde voor uw verzoek om internationale bescherming maar ook voor andere doeleinden (CGVS, p. 22). U wordt vervolgens gevraagd waarom u niet vroeg om een document dat uw problemen met de taliban bevestigde waarop u zegt dat u niet wist dat dit nodig was (CGVS, p. 22). Gezien u klaarblijkelijk wist dat u bewijzen nodig had – u vroeg immers een brief aan uw werkgever – is dit niet aannemelijk. U gaat verder door te zeggen dat u ook niet kon garanderen dat zij daadwerkelijk dergelijke informatie zouden mogen vrijgeven (CGVS, p. 22). Niet alleen is dit geen verklaring voor het feit dat u zelf niet gevraagd heeft om een bewijs van uw problemen, het is eveneens niet geloofwaardig dat u zou gedacht hebben dat zij dergelijke informatie op uw vraag niet in een brief zouden mogen zetten.

Wat betreft uw werk voor het NCA dient gezegd dat u reeds sinds 2003 voor deze werkgever werkt. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van dit werk reeds voor september 2018 persoonlijke problemen had. U brengt ook geen elementen of informatie aan waaruit zou blijken dat werknemers van deze organisatie louter omwille van hun werk problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan. U vermeldt dat een lokale mediazender in 2010 het gerucht startte dat NCA mensen trachtte te bekeren waarna de overheid jullie activiteiten schorste en een onderzoek liet uitvoeren. Na dit onderzoek werd besloten dat NCA geen bekeringsactiviteiten had en dat zij hun werk mochten verderzetten (CGVS, p. 16). U legt hier geen bewijs van neer waardoor dit dan ook een loutere bewering blijft. Hoe dan ook, heeft u nog acht jaar gewerkt voor NCA. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg van deze gebeurtenis problemen heeft ondervonden met burgers, de autoriteiten of de taliban. Uw voormalige werkzaamheden voor NCA zijn onvoldoende om louter op zich een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, uw werkbade en uw loonfiche hebben betrekking op uw identiteit en uw werkzaamheden voor het NCA, welke hier niet onmiddellijk worden betwist.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van de eerder door hem afgelegde verklaringen. Hiermee weerlegt hij de voormelde concrete en pertinente vaststellingen niet.

Waar hij in het verzoekschrift toevoegt dat het perfect mogelijk is dat zijn chauffeur van de taliban de taak kreeg om hem verder te volgen en meer informatie over hem te verzamelen en door te geven beperkt hij zich tot slechts een hypothetische bewering zonder enige concrete grondslag. Dit volstaat dan ook niet om de gedane vaststellingen te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat hij op het werk had gezegd dat hij problemen had en enkele dagen niet naar het kantoor zou komen, stelt de Raad vast dat hij dit nooit eerder heeft verklaard. Hoe dan ook kan dit niet verschonen noch verklaren waarom verzoeker niemand op het werk heeft ingelicht, gezien de taliban werknemers van NCA als doelwit had.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker geen weet heeft van andere mensen op het werk die problemen hadden met de taliban, stelt verzoeker nu wel te weten dat er twee collega's waren die ook gevlucht zijn omwille van problemen met de taliban. Het gegeven dat verzoeker plots weet heeft van twee andere collega's doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij hier ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen weet van had en er zelfs nooit naar heeft geïnformeerd.

Verzoeker stelt weliswaar dat hij zal trachten een kopie te bekomen van hun relaas in Noorwegen en het statuut dat ze er kregen, maar brengt hier niets van bij.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niets aan zijn familieleden vertelde omdat hij er te gast was en hen niet bezorgd wilde maken, stelt de Raad vast dat dit niet aan verzoeker werd tegengesteld, waardoor het betoog dan ook niet relevant is.

Waar verzoeker te kennen geeft dat de taliban enkel op zoek was naar hem en te kennen geeft dat als de taliban zijn familieleden iets wilde aandoen ze dit wel op de 25^{ste} oktober zouden hebben gedaan, verklaart hij niet waarom de taliban niet meer naar zijn huis en familie zijn gekomen om hen onder druk te zetten om te achterhalen waar hij is, gezien ze, zoals verzoeker zelf zegt, op zoek zijn naar hem.

De argumentatie dat ze bij NCA enkel melding maken van de reden van stopzetting van het werk indien de cliënt een "incident report" had ingediend, dat intern "gefiled" moet worden op een website en aangezien verzoeker dat niet heeft gedaan en niet meer is teruggekeerd naar zijn werk, zijn nummer heeft veranderd en met de nieuwe SIM-kaart geen internetverbinding had waardoor het schrijven van NCA de echte reden van stopzetting niet vermeld is een aaneenschakeling van *post factum* beweringen en veronderstellingen zonder enige concrete en objectieve grondslag. De Raad acht het dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker zelf niet heeft gevraagd naar een bewijs van zijn problemen en dat hij dacht dat ze dergelijke informatie op zijn vraag niet zouden mogen geven.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst hij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als "verwesterd" worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Hij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat zijn verblijf in België van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor heeft de verzoeker aangegeven dat hij als verwesterd gepercipieerd werd en vervolgd werd.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) en de bewering dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij voor een internationale christelijke organisatie werkte en veel naar Europa reisde, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Per aanvullende nota van 11 september 2020 bezorgt verzoeker de Raad bijkomende documenten. Wat betreft het bericht van een religieuze leider op Facebook van 20 februari 2017, waarin deze een lid van NCA beschuldigt van religieuze leiders misleid te hebben door zich verkeerdelijk voor te doen als moslim tijdens een reis naar Indonesië, het artikel dat in 2010 op de website van Christian Post

verscheen waarin wordt bevestigd dat de activiteiten van onder meer NCA geschorst werden omdat ze beschuldigd werden van proselitisme en om aan te tonen in welk mijnenveld medewerkers van dergelijke organisaties moeten werken, het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis”* van juni 2018 met de opmerking dat hij voor een westerse, christelijke organisatie werkte en de argumentatie dat hij sinds 2008 veel naar Europa heeft gereisd en nooit asiel heeft aangevraagd, dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen. Er wordt geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhinderd deze argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker ter staving van deze argumentatie informatie aanhaalt die dateert van voor de indiening van zijn verzoekschrift (en – *a fortiori* – zelfs van voor het nemen van de bestreden beslissing).

Uit deze voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker deze niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen aanbrengen. Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de aanvullende nota neergelegd op 11 september 2020 slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd voor zover zij betrekking heeft op voormelde artikelen.

Wat betreft de psychologische rapporten bijgevoegd aan de aanvullende nota, moet worden opgemerkt dat hierin verzoekers klachten worden beschreven en melding gemaakt wordt van het feit dat verzoeker tweewekelijks in psychologische begeleiding is. Er wordt geenszins enige diagnose gesteld; evenmin wordt op enigerlei wijze aangegeven op welke manier de door verzoeker aangegeven klachten zijn verklaringen zouden beïnvloed hebben. Deze verslagen zijn allerminst van aard de appreciatie van zijn ongeloofwaardig bevonden relaas in een ander daglicht te stellen. In het eerste attest wordt wat betreft de vermeende oorzaak van verzoekers klachten louter verwezen naar verzoekers eigen verklaringen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een

voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”.

Op 1 september 2020 laat verwerende partij aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul City*” van 8 april 2020, een uittreksel uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation*” van juni 2019 en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019.

Uit deze informatie blijkt dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering heden nog steeds actueel en correct is en dat het aantal conflictgerelateerde incidenten in 2019 een daling kende die in eerste maanden van 2020 werd bevestigd.

Waar verzoeker onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om naar gelijk waar in Afghanistan terug te keren, dient erop gewezen dat dit rapport geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Het rapport van Amnesty International heeft een meer algemene draagwijdte en doet in dit opzicht geen afbreuk aan vele, precieze, gedetailleerde en meer recente informatie zoals vermeld in de bestreden beslissing en waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. In zoverre verzoeker beweert dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op achterhaalde informatie, dient erop gewezen dat dit geenszins het geval blijkt en dat verzoeker zelf geen enkel recenter stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker erop wijst dat in Afghanistan een humanitaire crisis heerst, toont hij geenszins aan, noch zijn er elementen in zijn dossier die erop wijzen, dat hij het risico loopt om in zijn regio van herkomst in preciaire humanitaire omstandigheden terecht te komen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF